

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21Csp/79/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617203964
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6617203964.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v spore žalobcu Y. L. A., C.. XX.XX.XXXX, D. S. U. Y., T., L. O.R, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava v konaní o zaplatenie 2 091,29 Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1 970,18 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 26.10.2016 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu čo do zvyšku uplatneného nároku prevyšujúceho sumu 1 970,18 Eur z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 88,40%. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podaným návrhom domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1 500,-Eur s príslušenstvom. V návrhu uviedol, že dňa 11.11.2013 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX. Žalobca v zmluve vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Uvedená zmluva je tak spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Na žalobcu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezzúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej Zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver s celkovou výškou úveru 1 500,-Eur, výškou úrokovej sadzby 70,01 % p. a., RPMN - 67,50 %, výškou splátky - 80,37 Eur, počtom mesačných splátok 42, celkovou čiastkou splatnou dlžníkom 3 375,54 Eur, schválenou výškou revolvingu 790,84 Eur, celkovou čiastkou pri revolvingu splatnou dlžníkom 1 928,88 Eur, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,22 %, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 76,21 %. V zmysle ustanovenia čl. 8 je v zmluve inkorporovaná dohoda o poskytnutí služby. Predmetom tejto dohody je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 215,75 Eur v prípade úveru, resp. 112,08 Eur v prípade revolvingu. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v dohode sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver. Uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany

a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Výška RPMN uvedená v predmetnej zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. Spôsob uvedenia RPMN nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN v spotrebiteľskej zmluve. Podľa zákona musí byť RPMN uvedená v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne. V zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom nakoľko je v bode 5. zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobcu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobca sa nemohol kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Obdobne judikoval aj Krajský súd Trenčín vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Co/685/2014 z dňa 23.4.2015, kde potvrdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ak je v zmluve výška RPMN uvedená nezrozumiteľným a nejasným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené sa zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 v spojení s ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s vyššie uvedeným si tiež žalobca dovoľuje upozorniť, že schválená výška RPMN uvedená v predmetnej zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok. Skutočná výška RPMN je na úrovni 70,01 % a je teda vyššia ako jej výška uvedená v uvedenej zmluve. Vzhľadom na vyššie uvedené sa zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 v spojení s ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Výška úrokovej sadzby uvedená v zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaie/udaiove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>), kedy bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 11,27% pre podobné typy úverov so začiatkovou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci november 2013. Dohoda o výške úrokov musí byť (v zmysle judikatúry slovenských súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3Co/114/2014, či rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.06.2013, sp. zn. 4Cdo 51/2012) v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Dohodnutá výška úrokovej sadzby prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. IM Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať výšku úrokovej sadzby ako neplatné zmluvné dojednanie. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň prihliadať, akoby vôbec nebolo obsahom zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené sa zmluva a úver na jej základe poskytnutý považuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 v spojení s ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poukázal na to, že žalovaný so svojimi klientmi uzatváral zmluvy o spotrebiteľských úveroch s obdobne vysokými úrokovými sadzbami. Slovenské súdy v sporoch, kde vystupoval žalovaný, viackrát označili obdobne vysokú úrokovú sadzbu za neprijateľnú a v rozpore s dobrými mravmi. (napríklad: rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 24.05.2016 sp. zn. 7C/126/2014: „Súd považoval ustanovenie o ročnej úrokovej sadzbe pri úvere so splatnosťou 42 mesiacov vo výške 70,01% za neprímeranú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú prax navrhovateľa vrátane praxe s používaním takmer nečitateľného textu v časti všeobecných obchodných podmienok. Úver je síce odplatný právny úkon, ale výška úrokovej sadzby nie je ponechaná na ľubovôľu veriteľa. Je nesporné, že odplata za úver, ktorá predstavuje 70,01% ročný úrok, zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov. Hmotnoprávny základ pre takýto záver dáva ustanovenie § 39 OZ, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“ Niet pochybností o tom, že neprímeraná výška úrokov je hodnotená ako odporujúca dobrým mravom, a to aj v zmysle rozsudku Krajského súdu zo dňa 21. 04. 2016 Prešov sp. zn. 17Co/296/2015. Dôvodom, aby súd nepriznal žalobcovi aj dohodnutý úrok z úveru, je aj rozpor výšky úrokovej sadzby s dobrými mravmi. Vzhľadom na súdom zistenú priemernú úrokovú sadzbu porovnateľných úverov v obchodných bankách v čase poskytnutia zmluvy (12,66 % ročne) je možné žalobcom poskytnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 70,03% považovať za úžernícku a ako taká nemôže požívať súdnu ochranu a je nutné ju hodnotiť ako neprijateľnú, odporujúcu dobrým mravom. Takéto navýšenie úrokovej sadzby, v danom prípade takmer 5-násobne, je netolerovateľné zvlášť v spotrebiteľských zmluvách.“ Žalovaný v zmluve neuviedol spôsob

započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. V predmetnej zmluve táto náležitosť chýba. Z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa zmluva, pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti, odvolávala na inú listinu napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súdy v takýchto prípadoch považujú neuviedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Navyše poukazujeme na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V rámci zmluvy, ktorá je zámerne pomenovaná ako zmluva o revolvingovom úvere i keď poskytuje „klasický“ spotrebiteľský úver a zároveň aj revolvingový úver, žalobca uzavrel okrem požadovaného úveru aj revolvingový úver, ktorého uzatvorenie bolo automaticky vopred vpísané v texte zmluvy. Tento vopred predpísaný text žalobca nemohol ovplyvniť a po splnení podmienok mu bol automaticky poskytnutý revolvingový úver. Uzatvorenie revolvingového úveru nevyjadruje skutočnú vôľu žalobcu uzatvoriť ďalší úverový vzťah, ale je prejavom vôle veriteľa ako výlučného zostavovateľa zmluvy. Zámerom žalobcu nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, no jeho uzatvorenie mu bolo vnútené predpísanou formou zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z dňa 3. 6. 2015 sp. zn. 3Co/289/2014 súd takéto jednanie považuje za neplatné. Vopred predpísaný text zmluvy predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa ust. § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník. Uvedená zmluva tiež nemá ďalšie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, pričom nestačí, že je uvedená v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko toto oznámenie nemôže byť platnou súčasťou zmluvy, keďže nie je dlžníkom (žalobcom) podpísané. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov, napr. rozhodnutia Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 11.04.2014, sp. zn. 20C/136/2013: „Zákonodarca požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Zákonodarca okrem údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, o výške, počte a termíne splátok, ktoré predmetná zmluva obsahuje, vyžaduje pre riadnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere i uvedenie osobitného údaja o dátume konečnej splatnosti úveru, pričom podľa názoru súdu nestačí len všeobecný odkaz na úhradu poslednej splátky v obchodných podmienkach. Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z. z. sankcionuje absenciu termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve bezúročnosťou a bezodplatnosťou úveru. Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná zmluva končí. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.02.2014, sp. zn. 23Co/I 58/2013 - 57: „V zmluve chýba aj druhá náležitosť, a to doba trvania zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, je tam len údaj o konečnej splatnosti, pričom uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje dve náležitosti a v zmluve je len jedna z nich. Spôsobuje to bezúročnosť a bezpoplatkovosť.“ Taktiež odplata za dohodu o poskytnutí služby inkorporovaná v zmluve je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Obdobné poplatky, ako sú v dohode o poskytnutí služby, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10 CoE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného Občianskeho zákonníka, kde podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil svojím rozhodnutím aj Najvyšší súd Slovenskej republiky číslo rozhodnutia: 8MCdo/3/2015 zo dňa 28.08.2015. Na základe uvedeného by preto dohoda o poskytnutí služby uzatvorená medzi spotrebiteľom a veriteľom mala byť vyhlásená za neplatnú. Na základe toho sa žalovaný bezdôvodne obohatil v sume vo výške 215,75 Eur. Na základe tejto dohody žalovaný umožnil žalobcovi v budúcnosti odložiť splatnosť 3 splátok, a

to v prípade, ak žalobca splní a preukáže žalovanému (veriteľovi) určité podmienky - za túto službu si žalobca žiada odplatu vo výške 215,75 Eur, teda takmer 15 % z celkovej výšky poskytnutého úveru. Následne ešte žalovaný v rámci zmluvy určil započítanie poplatku vo výške 215,75 Eur uvedeného v dohode o poskytnutí služby k poskytnutej sume úveru (a teda žalobcovi bola skutočne poskytnutá výška úveru podstatne nižšia, ako je uvedené na zmluve); takýto postup sa považuje za umelé znižovanie celkovej odplaty úveru - žalobca musel už pri poskytnutí úveru zaplatiť poplatok za poskytnutú službu a o túto čiastku sa mu znížil skutočne poskytnutý úver. Toto fiktívne plnenie žalovaného (za ktoré musel žalobca uhradiť vysokú odplatu) nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Spotrebiteľovi sú na základe dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Dohoda o poskytovaní služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná, napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. I5Co/39/2016. Pre zdôraznenie absurdnosti uzatvorenej dohody o poskytnutí služieb a jej rozporu so zákonom uvádzame, že v prípade, ak by sa žalobca (ako dlžník) dostal v rozpore so zmluvou do omeškania s platbou za úver, a to hneď na začiatku splácania (t. j. ešte by neuhradil ani časť istiny úveru), potom by úrok z omeškania za takéto obdobie troch mesiacov tvoril sumu ani nie 30,-Eur; pri porovnaní s výškou odplaty žalovaného za túto fiktívnu službu (215,75 Eur) je zrejmé, že v tomto prípade nejde o nič iné, ako navýšenie celkovej odplaty žalovaného (veriteľa) v rozpore s právnou úpravou. V súvislosti s vyššie uvedeným je tiež možné konštatovať, že suma istiny úveru uvedená v zmluve nezodpovedá v skutočnosti výške finančných prostriedkov poskytnutých žalobcovi, keďže žalovaný neoprávnene strhol žalobcovi z poskytovanej sumy úveru poplatok vo výške 215,75 Eur, čo ďalej znamená ešte väčší nesúlad RPMN uvedenej v zmluve so skutočnou výškou RPMN týkajúcou sa úveru poskytnutého na základe zmluvy (keďže v skutočnosti žalobca dostal podstatne nižšiu sumu a musel splatiť podstatne vyššiu celkovú sumu istiny vrátane poplatkov a úrokov). Dohoda o poskytnutí služby uzatvorenej v bode 8 zmluvy bola už súdom vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku (Okresný súd Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013 zo dňa 09.01.2014 určil: „za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti vyhodnotil dohodu o poskytnutí služby v zmysle časti 8. zmluvy, a to osobitne čo sa týka tam dohodnutého poplatku vo výške 147.88 Eur. Uvedenú dohodu súd vyhodnotil na základe vyššie uvedeného ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 1 OZ), a teda podmienku neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ), pričom ju nepovažoval s ohľadom na okolnosti vypísania údajov v zmluve a jej podpisu žalovanou tak, ako ich žalovaná popísala vo svojom výsluchu, ani za individuálne dojednanú“. Aj na základe uvedeného by preto dohoda o poskytnutí služby uzatvorená v bode 8 zmluvy medzi žalobcom a žalovaným mala byť vyhlásená za neplatnú.

2. Na základe vyššie uvedeného je poskytnutý úver zo zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal tak povinnosť splatiť úver len do výšky istiny, ktorá sa rovná výške úveru (1 500,-Eur). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že žalovaný sa prijímaním mesačného plnenia bezdôvodne obohatil na úkor majetku žalobcu, a to v celkovej výške 1 500,-Eur, čím naplnil základné znaky bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Podľa ust. § 451 ods. 2 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Žalobca preto požaduje už v rámci tohto súdneho konania preplatok 1 500,-Eur vrátiť späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalobca konal v tejto veci najskôr zaslaním predsporovej výzvy zo dňa 13.05.2016, no žalovaný prejavil negatívny postoj s vyriešením danej situácie odpoveďou zo dňa 26.10.2016. Žalobca si uplatňuje úroky z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1 500,-Eur odo dňa 26.10.2016 až do zaplatenia, nakoľko v tento deň sa najneskôr žalovaný dozvedel o bezdôvodnom obohatení.

3. Súd postupoval podľa § 167 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a doručil žalobu s prílohami žalovanému do vlastných rúk, pričom ho uznesením č. k. 2Csp/79/2017-17 zo dňa 05.05.2017 vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia sa k žalobe písomne vyjadril a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný tiež bol poučený, že ak túto svoju povinnosť bez vážneho dôvodu nesplní, súd môže aj bez nariadenia pojednávania rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie (§ 273 CSP). Vyššie uvedené uznesenie bolo žalovanému doručené do vlastných rúk 11.05.2017.

4. Žalovaný zaslal súdu vyjadrenie k žalobe dňa 18.05.2017, kedy poukázal na rozpor návrhu na rozhodnutie vo veci samej so zákonom. Uviedol, že objektívne neexistuje právna norma, na základe

ktorej by sa žalobca mohol domáhať rozhodnutia uvedeného v petite návrhu a ani žalobca ju v podanej žalobe neoznačil. Medzi skutočnosťami uvádzanými v návrhu na rozhodnutie nejestvuje žiadna spojitosť a navrhovaný výrok je v rozpore s právnym poriadkom. Bezdôvodné obohatenie nie je osobitným nárokom, ktorý by bol upravený spotrebiteľským právnym režimom, a posudzuje sa podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline, č. k. 9Co/516/2015 zo dňa 29.10.2015 „vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom.“ Pre konanie o žalobe nie je preto daný dôvod na určenie miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d/ CSP. Z uvedeného dôvodu vznášame námietku miestnej nepríslušnosti súdu a žiada, aby Okresný súd Lučenec postúpil vec vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je všeobecný súd žalovaného, t. j. v tomto prípade Okresný súd Bratislava I.

5. Medzi napádanými zmluvnými ustanoveniami v podanej žalobe je ustanovenie o výške RPMN, o ktorej žalobca prehlasuje, že je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, nakoľko bod 5 a bod 6 zmluvy obsahujú rozdielny údaj o RPMN. Podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorých: „vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom, spoludlžníkom 1 a spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka 1, spoludlžníka 2 a veriteľa. Dlžník vyplní do formulára žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru, ako dlžník uviedol v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. Ustanovenie o RPMN nie je v prvom rade zmluvná podmienka. Údaj o RPMN sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani zákon č. 129/2010 Z. z. neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Tento zákon určuje aj to, kedy sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere (a nie napríklad v čase podania žiadosti o úver, čo sa žalobca mylne domnieval ak vychádzal z toho, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN, pretože žalobca navrhol iný údaj a žalovaný v prijatí návrhu uviedol zasa iný). V súvislosti s údajom o RPMN poukazuje aj na ustanoveniami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 22.05. 2008). Povinnosť prihliadať na nepriamy účinok uvedenej smernice je výslovne formulovaná v jej článku 22 ods. 1. Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Predmetná smernica má v rámci úniijného práva povahu plnej harmonizácie. Jej cieľom je, aby sa v každom členskom štáte konkrétne ustanovenie rovnako používalo a vykladalo. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne (v podobe prijímania právnych noriem) alebo aplikačne (v podobe rozhodovania svojich orgánov) prijímať odchylné ustanovenia. Z jej ustanovení vyplýva, že zmluva o úvere má obsahovať údaj o RPMN vypočítaný v čase uzavretia (článok 10 ods. 1 písm. g/ smernice). Náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ ide o údaj RPMN a o to, na základe čoho a kedy má byť určený, je formulovaný v predmetnej smernici nasledovne (článok 10, ods. 2 písmeno g/, podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Na základe uvedeného tvrdí, že aj úniijné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa má určiť hodnota RPMN. Smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný v čase uzavretia zmluvy, teda nie že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver žalobcu o tom, že by sa údaj RPMN ako údaj uvádzaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť odporuje úniijnému právu a ide o porušenie článku 22 ods. 1 smernice. V bode 5 formuláru žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. Z tvrdenia žalobcu zároveň nevyplýva zdôvodnenie, v čom má údaj o

výške RPMN pre neho pôsobiť zmätočne a nezrozumiteľne. Popiera tiež tvrdenie o nesprávnom údaji o RPMN. Žalobca neoznačil žiadny dôkaz, uvádza len neurčité a paušálne tvrdenie. Na preukázanie opaku tvrdenia žalobcu predkladáme ako dôkaz rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet RPMN.

6. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa úrokovej sadzby. Zo žiadnej právnej normy, ktorá sa týka spotrebiteľských úverových zmlúv a ktorá by bola platná a účinná v čase uzavretia zmluvy nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Zmluva bola medzi sporovými stranami uzavretá dňa 11.11.2013. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavretú zmluvu sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Aj podľa stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, číslo č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch platí, že : „tak napríklad zmluva o úvere podľa § 497 ObZ je typovou zmluvou, ktorá nemá obdobu v Občianskom zákonníku. Zmluva o pôžičke, ktorá sa jej javí ako typovo najbližšia, má totiž odlišný predmet plnenia aj spôsob vzniku zmluvy. Preto sa na vzťahy, ktorých obsahom je záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky, použije osobitná úprava Obchodného zákonníka obsiahnutá v § 497 - 507 Obchodného zákonníka. Súčasne sa uplatní aj úprava Občianskeho zákonníka pre všeobecnú úpravu záväzkov (pozri ďalej bod 70)". Stanovisko sa osobitne zaoberá aplikáciou ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka na

- a. všeobecnú úpravu záväzkov podľa Obchodného Zákonníka,
- b. zmluvu o úvere,
- c. použitie ustanovení Obchodného zákonníka ako zmluvných ustanovení,
- d. všeobecné obchodné podmienky (§ 273 Obchodného zákonníka),
- e. vzťahu k osobitným sektorovým normám finančného trhu,
- f. časovú pôsobnosť tohto ustanovenia.

7. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle označeného ustanovenia (§ 52 ods. 2 posledná veta) je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Článok XIV zákona č. 102/2014 Z. z. upravuje jeho účinnosť nasledovne: „tento zákon nadobúda účinnosť I, mája 2014 okrem čl. I, čl. II bodov 2 až 8, čl. III, čl. V bod 2, čl. VI, čl. VIII bodov 2, 4 až 6,8 až 10,19 až 24,28,31 a36, čl. XII bodov 1 až 5,12,15 a 16, ktoré nadobúdajú účinnosť 13- júna, 2014 a čl. 11 bodu 1, ktorý nadobúda účinnosť 1. apríla 2015." Ústavné konformná interpretácia (zásada zákazu retroaktivity) z každej normy robí normu pôsobiacu iba do budúcnosti. Pokiaľ zákonodarca chce, aby norma pôsobila aj na vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, musí tak učiniť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového režimu a mechanizmu uplatnenia týchto práv. Toto upresňuje čl. 9 ods. 4 legislatívnych pravidiel vlády, podľa ktorého „vplyv navrhovaného zákona na právne vzťahy upravené doterajším zákonom treba do návrhu zákona zaradiť do časti označenej nadpisom „Prechodné ustanovenia". To isté platí, ak časť ustanovení má časovo obmedzenú platnosť. Preto pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba, takáto úprava časovej pôsobnosti má za to, že uvedené ustanovenie sa použije iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 1. apríla 2015. Právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 2015 sa preto majú a budú naďalej posudzovať podľa dovtedy platných predpisov; v tomto prípade podľa predpisov z roku 2013. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia, ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobcu zneplatňujúci dojednanie o úrokovej sadzbe ako celku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Priemerné úrokové sadzby, na ktoré poukazuje navrhovateľ, sa použiť nedajú už len preto, že ide o vyjadrenie prímeru, teda stavu, kedy banky poskytovali úvery aj za vyššie úverové sadzby a to s prihliadnutím na rozsah rizika, mieru zabezpečenia a pod.. Poukazuje teda na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Právna norma jednoznačne určuje iný následok, ako sa navrhuje podaným návrhom. Samotná výška odplaty (úrokov) bola v čase uzavretia zmluvy upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje „zákon", na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka.

8. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 11.11.2013 upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov." resp. „ide o hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí". Tvrdenia žalobcu sú nesprávne už zo samotného dôvodu slovného základu pojmu odplata. Pojem odplata a úrok nie sú totožné, a preto nie je možné hodnotiť celkovú odplatu iba z pohľadu jednej jej zložky - ročnej úrokovej sadzby. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napr. pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovné stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov. V zákone bolo teda výslovné určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehoty splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk" účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť.

9. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období v hodnote 46,06 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala.

10. Žalobca tvrdí, že uzavretá zmluva neobsahuje spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a iné poplatky, čo má predstavovať neprijateľnú podmienku a dôvod bezúročnosti úveru. Tvrdenie o neprijateľnosti je nepreskúmateľné. Žalobca neuviedol žiadne dôvody, na základe ktorých by sa v ním tvrdených súvislostiach mohlo o neprijateľnosti vôbec uvažovať. Zmluva obsahuje v bode 6 zákonom vyžadovanú výšku splátky (80,37 Eur), termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a v splátkovom kalendári, ktoré predstavujú neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (42 splátok), teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v oznámení veriteľa o schválení úveru). Tvrdíme, že zmluva jednoznačne obsahuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. sú výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice Rady 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. aj z jej ustanovení. Osobitne to určuje ako povinnosť aj článok 22 ods. 1 smernice. Nakoľko ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. sú výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice Rady 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. aj z jej ustanovení. Osobitne to určuje ako povinnosť aj článok 22 ods. 1 smernice. Podľa článku 10, ods. 1 písm. h) spomenutej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa anglickej jazykovej verzie smernice ide o náležitosť vyjadrenú ako „the amount, number and frequency of payments to be made by the consumer and, where appropriate, the order in which payments will be allocated to different outstanding balances charged at different borrowing rates for the purposes of reimbursement a podľa českej jazykovej verzie „počet a četnosť platieb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování platieb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčními úrokovými

sazbami pro účely spláčení. Z uvedených jazykových verzí smernice teda vyplýva požiadavka na uvádzanie podmienok čerpania, ak sú teda dohodnuté (keďže z logiky veci vyplýva, že ak niektorá z náležitostí zmluvy nie je aktuálna, potom sa neuvádza). Predmetná smernica má v rámci úniijného práva povahu plnej harmonizácie. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne (v podobe prijímania právnych noriem) alebo aplikačne (v podobe rozhodovania svojich orgánov) prijímať odchylné ustanovenia. Výslovne to vyplýva z článku 22 smernice. Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Ohľadne rozpisovania splátky Krajský súd v Prešove, č. k. 13Co/11/2014-166 uviedol: „v súvislosti s touto argumentáciou súdu prvého stupňa odvolací súd uzatvára, že zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriacich 1 splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Táto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istiny, úroky alebo poplatky uvádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. O takýto prípad medzi účastníkmi nejde, iba platí už vyššie označený splátkový kalendár, v ktorom je uvedený počet splátok, dátum ich splatnosti a výška tej - ktorej splátky. Taktiež predmetná zmluva obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti ako aj počet splátok.“ Skutočnosť, že tvrdenia žalobcu ohľadne nedostatkov v zmluve sú nesprávne, je možné podporiť aj poukázaním na fakt vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

11. Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010, ako to prezentuje žalobca, predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Tou je (§ 9 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch) tabuľka, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Taký právny záver vyslovil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Prijatím tvrdení žalobcu by došlo k protiprávnemu stavu.

12. Žalovaný popiera aj pravdivosť tvrdení žalobcu o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere (článok 7., ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu, podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou o revolvingovom úvere. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/11/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol, že v zmysle čl.7 zmluvných dojednaní predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdí, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka.

13. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukazuje na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice

musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je prípade predmetnej zmluvy termín konečnej splatnosti uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré o. i. obsahuje nad rámec aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky.

14. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa dohody o poskytnutí služby. Z tvrdení žalobcu nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov. Žalobca v podanej žalobe pritom nespochybňuje, že sa s dohodou oboznámil a uzavrel ju dobrovoľne. Tvrdenie, že platba je podľa danej dohody považovaná za neprijateľnú podmienku, je nepreskúmateľné, pretože okrem paušálneho tvrdenia o neprijateľnosti žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti (a ani dôkazy na ich preukázanie) o tom, v čom sú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Z bodu 8., ods. 8.6 dohody o poskytnutí služby („veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami“). Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2, a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Vzhľadom k tomu, že dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítame poplatku za jej uzatvorenie predstavovalo „umelé znižovanie ceny úveru“, nakoľko v zmysle zákonných ustanovení dohoda ani pre svoj nepovinný charakter nemôže byť započítaná do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Žalobca ďalej tvrdí, že uzavretie revolvingového úveru je neplatné, lebo získanie revolvingu nemá byť, resp. možnosť jeho získania na základe uzavretej zmluvy prejavom vôle spotrebiteľa a súčasne má spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené tvrdenie popiera ako nesprávne, a to z nasledovných dôvodov. Žalobca bez akéhokoľvek zdôvodnenia založeného na konkrétnych skutočnostiach spochybňuje vlastný prejav vôle. Ani z podanej žaloby nevyplýva, že by pred podpisom zmluvy nevedel akú zmluvu uzatvára, čo je jej obsahom. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci 3Cdo 81/2011 V zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami je treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak nie je táto vôľa v rozpore s jazykovým prejavom. Uvedené ustanovenie predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne (nie teda konkludentne podľa § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka), podrobí skúmaniu i vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňať. Takto musí súd postupovať aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamena, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov v priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 1 OZ nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednaní. Zdôrazňuje, že poskytnutie revolvingu nie je obligatórne, nakoľko v prípade nezájmu má klient možnosť vopred vypovedať revolving (článok 9 zmluvných dojednaní, resp. požiadať o jeho stornovanie). Žalovaný nemá vedomosť o tom, že by žalobca požiadal o storno revolvingu a vyplatenú čiastku vrátil. V súvislosti s tvrdením o revolvingu poukazujeme na nezákonnosť tvrdenia žalobcu aj z nasledovného dôvodu. V rámci výpočtov RPMN

regulovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. (príloha č. 2) sa upravuje určitý špecifický mechanizmus pre výpočet uvedeného údaju napr. pre revolvingový úver, kontokorent, kreditné karty a pod.. Teda zákon sám počíta s tým, že revolvingové úvery sa bežne poskytujú. A práve preto obsahuje určité osobitné pravidlá pre také prípady. Vychádzajúc z teórie racionálneho zákonodarcu platí, že ak sa stanovujú osobitné pravidlá pre takéto prípady, potom sa nielen predpokladá že nastanú, ale že sa musia aj regulovať. Zákonodarca by asi nepostupoval v súlade s uvedeným postulátom, kedy by určil predpoklady pre výpočet RPMN, ktorá má byť súčasťou neplatnej zmluvy. Podotýka, že ide o určovanie RPMN a tá sa neurčuje pre podnikateľské vzťahy, ale pre spotrebiteľské (čo výrazne spochybňuje a neguje tvrdenie žalobcu o revolvingových úveroch pre spotrebiteľov). Napríklad zo smernice č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere (prevzatej do zákona č. 129/2010 Z. z.) vyplýva, že sa upravujú určité osobitné predpoklady výpočtu RPMN v závislosti od špecifických prípadov úveru. Medzi nimi sa okrem iného uvádza aj nasledovné :

e) Ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez pevne určenej doby trvania, podľa ktorej sa spotrebiteľský úver musí splatiť úplne v rámci stanoveného obdobia alebo po ňom, pričom každá splatená časť spotrebiteľského úveru je prístupná na ďalšie čerpanie a takéto zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú povoleným prečerpaním, predpokladá sa, že (...)

h) Ak sa ešte nedohodla maximálna výška spotrebiteľského úveru, za maximálnu výšku spotrebiteľského úveru sa považuje 1 500 Eur.

Obe situácie sa pojmovo a obsahovo vzťahujú na koncept revolvingového úveru. Prípady zmluvy o revolvingovom úvere sa najviac bude približovať situácia pod písmenom e). S prihliadnutím na tvrdenia žalobcu a ním uvádzaných dôvodov neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere sa nedá racionálne prijať záver, kedy by uzavretá zmluva revolvingovom úvere svojím konceptom mala byť obchádzaním zákona. Zákonodarca priamo predpokladá úvery, ktoré budú obnovované, navyšované, opakovane poskytované a pod.. Aj Európska komisia za účelom zavedenia jednotného mechanizmu výpočtu RPMN obzvlášť pre prípady opakovaných /revolvingových/ úverov, či zmlúv uzavretých na dobu neurčitú a pod. vydala metodickú pomôcku pre výpočet RPMN, kde opakovane hovorí a upravuje návod na výpočet RPMN pre revolvingové úvery. Poukazuje tiež na skutočnosť, že žalobca obsah zmluvy ani následne nespochybňoval. Je pomerne nelogické prejavovať nespokojnosť až so značným odstupom času, ak navyše pri uzatváraní zmluvy a aj následne pri jej splácaní podmienky zmluvnej strane vyhovovali.

15. Tvrdenia žalobcu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a neodrážajú žiadny dôvod, ktorý by žalobcu oprávňoval požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vznáša námietku premlčania uplatňovaného nároku žalobcom z pohľadu uplynutia subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Žalobca žiadnym spôsobom nepristúpil k preukázaniu požadovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. momentu, v ktorom sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že „poškodený“ subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmyslom zákonodarcom prijatej právnej úpravy § 107 OZ nie je to, aby sa lehoty týkajúce premlčania počítali svojvoľne. Premlčacia doba teda nie je viazaná všeobecne uvádzanou skutočnosťou, ale posudzuje sa z hľadiska plynutia od momentu zistenia takejto skutočnosti. Tvrdenia žalobcu nie sú schopné objektívnym spôsobom podporiť uplatnený nárok, nakoľko takto všeobecne uvádzaná skutočnosť by mohla určiť začiatok aj koniec premlčacej doby v podstate kedykoľvek. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby súd žalobu zamietol.

16. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení zo dňa 02.06.2017 uviedol, že v tomto prípade je absolútne zrejmé, že zmluva je objektívne v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a že zákonná sankcia za takéto porušenie je bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Právna úprava pritom neobsahuje žiadne výnimky - teda ak nastane ktorékoľvek z porušení zákona (pre ktoré je stanovená sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti), potom sa táto zákonná sankcia jednoducho musí uplatniť - bez výnimky (v žiadnom ustanovení právnej úpravy nie je uvedená akákoľvek možnosť, že ak by nastalo niektoré z porušení, tak by sa sankcia nemusela uplatniť). Túto skutočnosť nemôže a reálne ani nevie relevantne spochybniť ani samotný žalovaný - v rámci písomných podaní sa preto žalovaný snaží prostredníctvom svojich argumentov len rôznymi spôsobmi zľahčiť tieto porušenia zákona alebo vysvetliť, prečo vlastne k takému porušeniu prišlo alebo presvedčiť,

súd o tom, že aj napriek rozporu zmluvy so zákonom, je podľa jeho názoru potrebné tieto skutočnosti posudzovať inak - teda vlastne žalovaný navrhuje, aby súd rozhodol v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žalovaný sa takto snaží, samozrejme pre žalovaného rozumne, avšak jednoznačne účelovo a neprijateľne, odvieť pozornosť súdu od zrejmých porušení právnej úpravy a od jednoznačnej zákonnej úpravy o dôsledku porušenia zákona - bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný sa v rámci svojej argumentácie snaží presvedčiť súd o tom, že by mal vyložiť niektoré ustanovenia zmluvy alebo právnej úpravy priamo a výslovne v neprospech spotrebiteľa - teda aj v tomto prípade žalovaný navrhuje súdu postupovať v rozpore s jednou zo základných zásad právnej úpravy, ktorou je výklad právnej úpravy vždy v maximálnej možnej miere v prospech spotrebiteľa. Žalovaný sa tak isto pokúša v konaní pred súdom stavať akoby do pozície subjektu, ktorý je v tomto prípade neoprávnené a nespravodlivo napadnutý žalobcom a ktorého práva je potrebné zo strany súdu ochraňovať. K tomuto pravdepodobne ani nie je potrebné sa podrobnejšie vyjadrovať, keďže už zo samotného skutkového stavu v tejto veci je zrejmé, ako „pochtivo a transparentne“ žalovaný postupuje a formuluje svoje úverové zmluvy. Toto konanie žalovaného je cieľavedomé a trvá už roky - žalovaný a jeho právny zástupcovia systematicky už roky zbierajú argumentáciu, ktorú by mohli použiť (a ktorú aj používajú) v ich prospech a snažia sa tak v čo najväčšom počte prípadov nakloniť súdy Slovenskej republiky na ich stranu s poukazovaním na pokrútené výklady inak pomerne jednoznačných právnych a skutkových stavov súdnych konaní. Aj napriek tomu, že podľa názoru žalobcu je zrejmé už len zo samotnej zmluvy a znenia právnej úpravy, že prišlo k porušeniu zákona a teda sa na zmluvu uplatňuje zákonná sankcia (bezúročnosť a bez poplatkov), dovoľuje si reagovať aj na jednotlivé argumenty žalovaného.

17. Žalovaný poukazuje na neexistenciu právnej normy, na základe ktorej by sa žalobca mohol domáhať rozhodnutia uvedeného v petite návrhu. Jeho tvrdenie je spôsobené zrejmou nepozornosťou, nakoľko žalobca v celom návrhu uvádza právne normy, v zmysle ktorých sa domáha svojho návrhu, resp. rozhodnutia uvedeného v petite. Právny stav, ktorého sa domáha žalobca (v rámci prejudiciálneho posúdenia nároku) priamo predpokladajú právne normy, a to v prípade neplatnosti priamo Občiansky zákonník (ust. § 39), ktorý predpokladá, že právny úkon sa považuje za neplatný pre rozpor so zákonom alebo dobrými mravmi a v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti priamo zákon č. 129/2010 Z. z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení iných zákonov v rámci ustanovenia § 11 ods. 1, kde predpokladá, za akých okolností sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Teda priamo právne normy v oboch prípadoch predpokladajú, že za splnenia určitých okolností je možné konštatovať určitú právnu skutočnosť - neplatnosť alebo bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Nakoľko v danom prípade bola podaná žaloba na plnenie, tento typ podania návrhu priamo upravuje zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v ust. § 137, čiže námietka žalovaného je v tomto prípade zjavne neodôvodnená bez opory v právnom poriadku. Ďalej žalovaný namieta miestnu príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP, nakoľko vzťah medzi žalobcom a žalovaným podľa žalobcu nie je spotrebiteľským vzťahom. S týmto argumentom nemôžeme súhlasiť, nakoľko nemá oporu v právnom poriadku a je len pokusom žalovaného spôsobiť prieťahy v konaní, teda o časové natiahnutie ukončenia relatívne jednoduchého súdneho konania. Ustanovenie § 19 písm. d) CSP hovorí, že popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Pojem spotrebiteľ je definovaný v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Za spotrebiteľskú zmluvu je považovaná každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvorí dodávateľ so spotrebiteľom. Obdobne je spotrebiteľ definovaný aj v zákone o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z., kde ustanovenie § 2 písm. a) hovorí, že spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, či v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, kde je spotrebiteľ definovaný ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania. Vyššie citované zákonné ustanovenia teda jednoznačne upravujú, v ktorých prípadoch sa určitý subjekt považuje za spotrebiteľa a ktoré zmluvné vzťahy sa považujú za spotrebiteľské vzťahy, pričom v prípade zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne ide o spotrebiteľský vzťah. Toto nenamieta ani samotný žalovaný, len sa účelovo, avšak pomerne zmätočne, snaží argumentovať tým, že v prípade bezdôvodného obohatenia už o spotrebiteľský vzťah nepôjde. Uvedená argumentácia žalovaného nemôže obstáť z dôvodu, že bezdôvodné obohatenie ako také síce je samostatným inštitútom, avšak jeho vznik a celkové posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu vyplýva zo spotrebiteľského charakteru zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Spotrebiteľský charakter tohto sporu teda zostáva zachovaný v celom rozsahu,

keďže bezdôvodné obohatenie je posudzované len ako dôsledok porušenia povinností žalovaného vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy a je dôvodom spotrebiteľského charakteru vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Práve z dôvodu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa je možné vôbec tvrdiť vznik bezdôvodného obohatenia, keďže toto je dôsledkom porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch a súd je povinný posúdiť nárok žalobcu práve s ohľadom na postavenie žalobcu ako spotrebiteľa. Ak by sme pripustili zmätočný výklad, o ktorý sa pokúša žalovaný v rámci svojho vyjadrenia, potom by spotrebiteľský charakter nemohli mať ani také inštitúty ako napríklad sankcie alebo úroky z omeškania uplatnené zo strany podnikateľského subjektu voči jeho klientom (spotrebiteľom). pretože predsa takéto sankcie a úroky už sú osobitným inštitútom, a teda nemajú spotrebiteľský charakter (bez ohľadu na to, že priamo súvisia a sú závislé od spotrebiteľskej zmluvy); teda by podnikateľ mohol svojvoľne uplatňovať voči spotrebiteľom akékoľvek sankcie, bez ohľadu na obmedzenia vyplývajúce zo spotrebiteľského práva. Rovnako aj právne inštitúty, ktoré sú svojou povahou napríklad obchodným záväzkovým vzťahom (ako je napríklad zmluva o úvere) sú jednoznačne považované za vzťahy zo spotrebiteľským charakterom, ak na jednej strane vystupuje podnikateľ a na druhej podnikateľský subjekt. Takýmto spôsobom by bolo možné poukázať na množstvo ďalších inštitútov, ako napríklad uznanie dlhu (ktoré v dôsledku ochrany spotrebiteľa súdy SR odmietajú ako neprípustné), rozhodcovské doložky alebo zmluvy (ktoré v prípade ochrany spotrebiteľa majú osobitné podmienky a požiadavky ich uplatnenia), ručenie alebo iné zabezpečovacie inštitúty (ktorých obsah síce môže vyplývať z konkrétnych ustanovení právnej úpravy, avšak to nič nemení na ich spotrebiteľskom charaktere, ak sú použité v rámci spotrebiteľských vzťahov medzi podnikateľom a spotrebiteľom). Samozrejme takýto výklad spotrebiteľského charakteru vzťahov medzi podnikateľskými subjektmi a spotrebiteľmi nie je možný, keďže by sa ním reálne takmer úplne (a neprípustne) vylúčila možnosť uplatnenia zvýšenej ochrany spotrebiteľov v rámci súdnych konaní jednoduchým poukázaním na to, že v tomto prípade už inštitút nie je výslovne spotrebiteľským inštitútom (bez ohľadu na spotrebiteľský charakter vzťahu medzi stranami sporu a bez ohľadu na to, že proti sebe stoja spotrebiteľ a podnikateľ a rieši sa nárok súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou).

18. Žalobca dáva do pozornosti aj rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach: napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 4 Obdo 45/2012 v rámci ktorého Najvyšší súd SR judikoval, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní spotrebiteľka domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa má preto postavenie spotrebiteľa, ... Dovolací súd na margo uvedeného dodal, že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Žalobca si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že údaje obsiahnuté v návrhu zmluvy zo strany žalobcu (v údajoch o požadovanom revolvingovom úvere) sa nezhodujú s údajmi uvedenými v úkone spojenom s akceptáciou návrhu žalovaným (údaje o schválenom revolvingovom úvere), konkrétne vo výške hodnoty RPMN. Podľa ust. § 44 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka: „prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. " Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že žalovaný akceptoval návrh žalobcu na uzavretie zmluvy právnym úkonom obsahujúcim zmenu v údají o hodnote RPMN, v dôsledku čoho tento návrh nebol zo strany žalovaného nikdy prijatý a zmluva nikdy nebola uzavretá. Ďalej žalovaný uvádza: "žalobca v podanej žalobe neoznačil žiaden dôkaz a ani inú relevantnú skutočnosť, v zmysle ktorej by hodnota RPMN nemala byť správne určená. "

19. Žalobca poukazuje na to, že v zmluve v časti č. 6 (údaje o schválenom revolvingovom úvere) absentuje akýkoľvek údaj o RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V žalobe žalobca namietal absenciu úrokovej sadzby z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby v zmluve. Výška ročnej úrokovej sadzby úveru uvedená v zmluve je 70,01 %. Žalovaný s týmto tvrdením nesúhlasí a poukazuje na údajný rozpor s právnou úpravou platnou v čase uzatvorenia zmluvy, pričom žalovaný na podporu tohto tvrdenia uvádza: „úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavretú zmluvu sa môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom, tieto úvahy ďalej rozvíja stanoviskom Národnej banky SR a z nám neznámych dôvodov poukazuje na zásadu zákazu retroaktivity. Podľa ust. § 52 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné

dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné." Tvrdenie žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity považuje za účelové, bez opory v právnom poriadku SR. Zásada prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred normami obsiahnutými v Obchodnom zákonníku vyplývala z ust. § 52 ods. 2 ešte pred nadobudnutím účinnosti žalovaným spomínaným ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to z citovanej časti: „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom", pričom zákonodarca túto zásadu upravil explicitne pre posilnenie právnej istoty v ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatím tretej vety: „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva", čo však neznamená, že by táto zásada neexistovala ešte pred žalovaným spomínaného novelizujúceho zákona. Zásadu prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím vyššie citovaného zákona potvrdzuje aj ustálená rozhodovacia prax súdov, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo14/1014. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Zároveň si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Košice 6Co/ 139/ 2013: „platí totiž zásada, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je aplikácia ust. § 502 Obchodného zákonníka pre rozpor so zásadou ochrany spotrebiteľa ako aj zásady prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa vylúčená. Zároveň si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že ak aby aj platilo tvrdenie žalovaného o aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, v danom prípade by sa výška úrokovej sadzby 70,01 % priečila dobrým mravom a bola by v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, pričom v tejto súvislosti poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo 161/2007, v ktorom sa stotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 16 Zm 3233/04-39: „Súd dospel k záveru, že vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v niektorých ustanoveniach (napr. čl. 11) neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a vedenie úverového prípadu, výška ktorého predstavuje 77% z celého objemu úveru a po odrátaní prvej splátky, ktorú žalovaná reálne nemohla použiť ani jeden deň až 84%, sa zmluva prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku." Žalovaný ďalej účelovo zamieňa pojmy odplata uvedený v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a výška ročnej úrokovej sadzby, a z nám neznámych dôvodov poukazuje na údaj o priemernej hodnote RPMN, čím sa žalovaný snaží odvieť pozornosť súdu od absolútnej neplatnosti dojednania zmluvného ročného úroku vo výške 70,01 % pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Pojem odplata predstavuje v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, pričom zámenu vyššie uvedených pojmov zamietol aj Krajský súd Trenčín v rozhodnutí 5Co/584/2014: „okrem toho s takto určenou maximálnou výškou odplaty nemožno porovnávať účastníkmi dojednaný úrok z úveru 70,01 %, keď tento bol dojednaný ako ročný úrok. Celková výška odplaty za poskytnutý úver pri takto dojednanom ročnom úroku, ktorú mali odporcovia podľa zmluvy zaplatiť, bola 1 875,54 Eur, čo predstavuje viac ako 125 %." Vyššie uvedená argumentácia je tak zmätočná, bez opory v právnom poriadku SR, pričom výška ročnej úrokovej sadzby sa nesmie priečiť zásade dobrých mravov. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR IM Cdo 1/2009: „dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrými mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy." Žalovaný tvrdením „ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu)" navodzuje údajnú nemožnosť porovnania úrokovej sadzby uplatňujúcej nebankovým subjektom a bankou. Toto tvrdenie považujeme za účelové, bez opory v právnom poriadku, nakoľko banky rovnako ako aj nebankové subjekty - žalovaný, sú súčasťou finančného trhu, a teda majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín 5Co/ 541 /2014: „tieto subjekty však podľa poznatkov odvolacieho súdu, ktoré sú mu známe z jeho rozhodovacej činnosti /§ 121 O.s.p./, poskytujú peňažné prostriedky spotrebiteľom za úroky, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú úrokové sadzby požadované bankami, (aj v tomto prípade navrhovateľ ako nebanková spoločnosť požaduje úroky vo výške 70,01 % ročne, čo je viac ako päťnásobok úrokovej

miery z bankových úverov), pričom miera takéhoto navýšenia nie je ničím odôvodnená. Dôsledkom takejto činnosti je potom okrem iného aj ovplyvnenie štatisticky zistenej výslednej miery úrokovej sadzby zo spotrebiteľských úverov na finančnom trhu. Podľa odvolacieho súdu je preto náležité dojednanú úrokovú sadzbu posudzovať s ohľadom na úrokové sadzby, ktoré požadovali na finančnom trhu práve banky." Napokon tento argument žalovaného, v rámci ktorého sa pokúša navodiť zmätočnosť v záujme rozhodnutia v jeho prospech, nie je novým argumentom a opakovane sa ním zaoberali sudy SR, pričom zhodne ustálili, že výška úrokovej sadzby podstatne prevyšujúca mieru z úverov obchodných bánk (za podstatné prevýšenie sa pritom absolútne štandardne zo strany súdov považuje dvojnásobné prevýšenie) je neplatným zmluvným dojednaním.

20. V zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch rozdelenie výšky splátky na istinu, úroky a poplatky je podstatnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy. V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Trnava 24Co/510/2015: „priemerný spotrebiteľ pri uvedení rozpisu v percentách nemusí byť schopný si uvedené údaje prepočítať, ale uvedenie konkrétneho rozpisu splátky na splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov v eurách je povinnosťou veriteľa. Ak teda navrhovateľ ako veriteľ v zmluve neuviedol, aká je výška splátky istiny, úroku a servisného poplatku v eurách, len percentuálne, súd má za to, že nie je možné to považovať za uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľoch. Žalovaný v odpore uvádza: „ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. sú výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice Rady 2008/48". Podľa ust. čl. 288 ods. 3 zmluvy o fungovaní EÚ je smernica „záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, či vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom." Vyššie uvedený výrok žalovaného „výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice" nemá oporu v právnom poriadku EÚ, nakoľko členské štáty sú povinné všeobecne záväzným právnym predpisom smernicu do vnútroštátneho poriadku transponovať tak, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou, pričom samotné členské štáty majú možnosť voľby, ako dosiahnu daný cieľ - v tomto prípade ochranu spotrebiteľa, čo potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Royer 48/75. Členské štáty sa tak môžu za účelom dosiahnutia najlepšieho výsledku smernice odchýliť od samotného znenia smernice a zaviesť v súlade so všeobecnou zásadou únieového práva prísnejšiu vnútroštátnu právnú úpravu. Toto potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Verbonek, C-28/99 ako aj v rozhodnutí Garage Molenheide, C-286/94, C-340 a 401/95, C-47/96. V zmysle uvedených všeobecných zásad únieového práva, ako napr. zásada právnej istoty, zásada ochrany spotrebiteľa, zásada proporcionality, vykladá smernicu a aplikuje Zákon o spotrebných úveroch aj súdna moc SR, pričom v tejto súvislosti si dovoľuje poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Košice 10Co /265 /2015: „nakoľko účelom dotknutého ustanovenia Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/EHS je informovať spotrebiteľa o parametroch splátok spotrebiteľského úveru, týmto účelom nie je v rozpore ale naopak, ešte viac ho napĺňa požiadavka v norme ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, že obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere má byť údaj o výške, počte a termínoch splátok, nielen istiny ale aj úrokov a (iných) poplatkov. Možno teda čiastkovo uzavrieť, že dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere by síce spĺňala požiadavky v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/EHS, avšak nespĺňa požiadavku Slovenského zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V dôsledku toho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda zamietnutie návrhu navrhovateľa ohľadne týchto nárokov bolo správne a v tejto časti výrok rozsudku okresného súdu, pokiaľ zamietol návrh navrhovateľa ohľadne konkrétnych nárokov, potvrdil". Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch: zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". Jazykovým ako aj teleologickým výkladom citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch dospejeme jednoznačne k záveru, že základnou obsahovou náležitosťou vyžadovanou zákonodarcom je vyčíslenie, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky, resp. poplatky. V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 28. 06. 2016, sp. zn. 5Co /214/ 2016: „primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku

zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky, u každej takejto čiastkovej položky osobitnej. Preto nemôže stačiť, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky 1,25 Eur, resp. 34,13 Eur pozostávajúca z istiny, úrokov a poplatkov, ale mala by byť v nej oddelene uvedená výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov (leba aká časť takto určenej splátky bude pripadať na splácanie istiny, aká časť na splácanie úrokov a aká časť na splácanie prípadných poplatkov)." Tiež poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 25. 06. 2014, sp. zn. 6(10/523/2014 „ak zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, možno dospieť len k tomu záveru, že takéto náležitosti sú obligatónnymi (povinnými) náležitosťami s následkom v podobe považovania poskytnutého úveru za úver bezúročný a bez poplatkov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia 64 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z údajov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok" viaže ku každej z tam uvedených položiek, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Len takýto výklad požiadavky zákona spĺňa účel spotrebiteľského práva. Na základe uvedeného preto správne okresný súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ako to vyžaduje ust. § 4 ods.2 zák. o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov." Ďalej žalovaný uvádza: „z uvedeného vyplýva, že doba trvania zmluvy bola stanovená dátumom splatnosti poslednej splátky." Obe povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti predmetného úveru) v zmysle ust. § 9 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch, by údajne podľa vyššie uvedených tvrdení žalovaného mali byť splnené tým, že sa nachádzajú v nepodpísaných zmluvných dojednaniach, prípadne by mali vyplývať z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti si dovoľuje žalobca poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Košice 6Co/396/2014: „Obchodný zákonník v ust. § 273 ods. 1 uvádza, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP"), vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku však podobné ustanovenie ako v 4 273 ods. 1 Obchodného zákonníka neobsahuje, okrem ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka v prípade poisťnej zmluvy. Časť zmluvy, uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, preto (okrem poisťnej zmluvy) nemôže byť určená iba odkazom na VOP. Rovnako tento záver platí aj o zmluve spotrebiteľskej, ktorá je svojou povahou zmluvou občianskoprávnou. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v ostatných prípadoch zmlúv uzavretých podľa Občianskeho zákonníka (vrátane spotrebiteľskej zmluvy) je vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Z toho preto plynie, že v prípade, pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo VOP, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto VOP boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Zákonodarcu pri údají o termíne konečnej splatnosti vyžaduje, aby tento bol určený presným dátumom. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trnava 14Co/510/2015: „Rovnako chýba v zmluve ak obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy" a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". Žalovaný poukazuje na oznámenie o veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom tento dátum je zhodný s dátumom uvedeným na splátkovom kalendári ako aj samotnej zmluve pri podpise žalovaného, no žalobca predmetnú zmluvu podpísal o niekoľko dní skôr. Z uvedených skutočností je teda evidentné, že žalovaným spomínané dokumenty, ktoré majú byť súčasťou zmluvy a ktoré majú obsahovať termín konečnej splatnosti, boli zaslané žalobcovi až dodatočne po podpise samotnej zmluvy žalobcom. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove AS/48/2014: „tým, že zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku

jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, aj podľa názoru súdu je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Neobstoí tvrdenie žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Je neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa 49 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. "

21. V zmluve sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi okrem úveru za odplatu aj revolving, pričom spôsob, akým bude revolving poskytnutý, žalovaný zámerne inkorporoval do nepodpísaných zmluvných dojednaní. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Žilina 25C/41/2013: „podpisom úverovej zmluvy č. 3705157087 však nedošlo automaticky k vzniku paralelných úverových vzťahov týkajúcich sa dvoch revolvingových úverov. Vzájomné práva a povinnosti z tejto zmluvy zanikli splnením pôvodného záväzku zo strany odporkyne. Ak hodlal navrhovateľ uzavrieť s odporkyňou ďalšie záväzkové vzťahy, bolo potrebné to urobiť spôsobom, aký predpisuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Ak navrhovateľ na základe úverovej a kreditnej karty poskytol odporkyňi sumu 2.110,75 eur (ako to vyplýva z predloženého výpisu a ako zhodne tvrdí aj navrhovateľ a odporkyňa), urobil tak bez osobitnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzkový vzťah osobitne individualizovaný. V takom prípade potom nebola dodržaná ani zákonom predpísaná forma podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto sú potom takto uzavreté zmluvy o revolvingových úveroch I a H neplatné. " Uzatvorenie revolvingového úveru nevyjadruje skutočnú vôľu žalobcu uzatvoriť ďalší úverový vzťah, ale je prejavom vôle žalovaného ako výlučného zostavovateľa zmluvy. Zámerom žalobcu nebolo uzatvorenie revolvingového úveru, no jeho uzatvorenie mu bolo vnútené predpísanou formou zmluvy. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 03.06.2015, sp. zn. 3Co/289/2014 súd takéto jednanie považuje za neplatné. Vopred predpísaný text zmluvy predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa ust. § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín 1 9CoE/555/2011, v ktorom sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie: „v danom prípade okresný súd považoval za plnenie, ktoré je právom nedovolené a odporuje dobrým mravom, plnenie na základe dojednaného revolvingu ako automatického obnovenia úverového vzťahu bez ďalšieho iba po splatení istej časti pôvodného dlhu. Daný právny vzťah medzi účastníkmi správne charakterizoval ako spotrebiteľský vzťah, pričom správne na ne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Správne vyhodnotil uzavretú zmluvu o revolvingovom úvere tak, že jej ustanovenia sa odchyľujú v neprospech spotrebiteľa od právnej úpravy v Občianskom zákonníku, keď jeho ustanovenie § 54 ods. 1 jednoznačne stanovuje, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Dôvodne videl odchylenie od občiansko-právnej úpravy v neprospech spotrebiteľa tých zmluvných dojednaníach, v ktorých bol zakotvený výslovný úkon spotrebiteľa v podobe vypovedania revolvingu za striktné stanovených podmienok vyžadovaného k tomu, aby automaticky nedochádzalo k poskytnutiu ďalšieho úveru po riadnom splatení prvých 24 splátok. Dojednania o revolvingu inkorporované v nepodpísaných zmluvných dojednaníach sú preto neplatné, nakoľko: v zmluve je uvedená iba výška revolvingu a ročná úroková sadzba revolvingu spôsob vyplácania revolvingu ako aj neprímerane ohraničené možnosti vypovedania revolvingu sú uvedené v nepodpísaných zmluvných dojednaníach. Žalovaný je oprávnený formou následného oznámenia zmeniť zmluvné podmienky získania revolvingu bez súhlasu žalobcu - spotrebiteľa. Neexistuje osobitná podpísaná zmluva, v ktorej by bol tento záväzok individualizovaný. Žalovaný ďalej uvádza: „dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle ust. §53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti". Podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah." Zo zmluvy jednoznačne vyplýva skutočnosť, že žalobca neparticipoval na koncipovaní predmetnej zmluvy, a teda nemohol ovplyvniť ani znenie inkorporovanej doložky o poskytnutí služby. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica I OCo/67/2016: „pokiaľ ide o

formu dojednania dohody o poskytnutí služby, odvolací súd konštatuje, že samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V zmluve o revolvingovom úvere v článku 8 je upravená „dohoda o poskytnutí služby“. Už len samotné zakotvenie v rámci formulárovej zmluvy nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že nejde zo strany spotrebiteľa o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienila žalobkyňa, resp. že žalobkyňa mala možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše alebo nepodpíše ak chcela, aby jej bol zo strany žalovaného poskytnutý úver. Žalovaný poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvnou podmienkou nemôže byť cena plnenia, pričom sa snaží odvieť pozornosť súdu od posudzovania inkorporovanej doložky - tzv. dohody o poskytnutí služby ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v celku. K neprijateľnosti takto inkorporovanej doložky o poskytnutí iluzórnej služby, ktorej odplata je temer rovnako vysoká ako súhrn troch splátok úveru sa vyjadril vo svojom rozhodnutí 10Co/67/2016 Krajský súd Banská Bystrica takto: „zmluvné dojednanie v bode 8 tejto úverovej zmluvy nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale naopak tak, že za službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 Eur. Mesačná splátka je vo výške 80,37 Eur. Za odklad troch splátok, t. j. splátok vo výške 241,11 Eur, by mala žalovaná ako spotrebiteľka podľa dojednania vopred, t. j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok vo výške takmer dosahujúcej samotný súčet odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.“ K samotnej cene plnenia uviedol Krajský súd Banská Bystrica vo vyššie citovanom rozhodnutí 10Co/67/2016 nasledovné : „pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd mal za to, že v predmetnom spore sa posudzuje komplexne celá táto dohoda, nielen výška stanoveného poplatku (resp. cena, akú argumentuje odvolateľ), ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje 14 % poskytnutého úveru, len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.“ Plnenie žalobcu vo výške sumy 215,75 Eur v prospech žalovaného a prijatie tohto plnenia žalovaným predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica: 10Co/67/2016: „žalobkyňa tak, ako to už bolo uvedené vyššie, zaplatila žalovanému celú túto odplatu vo výške 215,75 eur (žalobkyňa uhradila všetky splátky úveru riadne a včas) a preto, keď súd vyslovil neprijateľnosť takto dojednanej zmluvnej podmienky, došlo na strane žalovaného, pokiaľ sa týka tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá bola žalovanému zaplatená, resp. ktorú si žalovaný započítal, k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne, ktorej je tento povinný vydať.

22. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku uplatňovaného žalobcom, pričom žalovaný v žiadnom skutkovom ani právnom ohľade nezachytil údajné márne uplynutie premlčacej lehoty. K námietke premlčania nároku Žalobcu uvádzame nasledovné. Podľa § 107 ods.1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“ Podľa § 107 ods. 2 OZ sa na najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že žalovaný prijímaním mesačných plnení zo strany žalobcu sa obohatil minimálne o sumu 1.500,-EUR. V zmysle § 107 ods. 2 OZ začala plynúť objektívna premlčacia doba dňom prijatia bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukazuje na fakt, že v zmysle zmluvného dojednania bolo dohodnuté plnenie v splátkach, ktoré možno považovať aj za čiastočné plnenie a preto v zmysle § 566 ods. 2 OZ, pri plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak, pričom nakoľko žalobca predmetný úver stále spláca, nemohla uplynúť trojročná premlčacia doba, nakoľko istinu predmetného úveru žalobca splatil v polovici roka 2015. Čo sa týka plynutia subjektívnej premlčacej doby, začala plynúť odo dňa, keď právny zástupca informoval žalobcu o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou, a teda úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (t. j. dňa 25.04.2016, keď prostredníctvom plnej moci právny zástupca

prevzal zastúpenie žalobcu). Subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba začala následne spočívať dňom doručenia žalobného návrhu na súd. Na základe vyššie uvedeného neuplynula a ani nemohla uplynúť tak objektívna premlčacia doba, ako ani subjektívna premlčacia doba. Nakoľko na základe vyššie uvedených skutočností ako a i skutočností obsiahnutých v žalobnom návrhu je preukázané, že žalovaný dlhodobo, aj napriek viacerým súdnym rozhodnutiam vydaným v neprospech žalovaného, zámerne neuvádza správne údaje o RPMN do zmlúv o spotrebiteľskom úvere, zámerne inkorporuje do zmlúv ako aj zmluvných dojednaní doložky, ktoré iba navodzujú fiktívny dojem poskytovania služieb, ktoré nikdy nesledovali skutočné záujmy klientov žalovaného - spotrebiteľov, uzatváraním zmlúv, v ktorých sú inkorporované doložky o práve jednostrannej zmeny zmluvných podmienok zo strany žalovaného prostredníctvom tzv. oznámenia veriteľa o schválení úveru prijímal bezdôvodné obohatenie úmyselne, začala tak od prijatia bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného plynúť dokonca 10 ročná premlčacia doba. V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 7Co/84/2011: „dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.“

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje žalobca námietku premlčania vznesenú žalovaným v odpore za nedôvodnú, bez opory v právnom poriadku SR. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti zotrváva žalobca na podanom návrhu.

24. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 14.06.2017 uviedol, že trvá na svojich doterajších argumentoch v celkom rozsahu. Popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa dohody o poskytnutí služby. Z tvrdení žalobcu nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti a neprijateľnosť poplatkov. Žalobca v podanej žalobe pritom nespochybňuje, že sa s dohodou oboznámil a uzavrel ju dobrovoľne. Tvrdenie, že platba je podľa danej dohody považovaná za neprijateľnú podmienku, je nepreskúmateľné, pretože okrem paušálneho tvrdenia o neprijateľnosti žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti (a ani dôkazy na ich preukázanie) o tom, v čom sú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Z bodu 8., ods. 8. 6 dohody o poskytnutí služby („veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník vyhlasuje, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami“). Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytovaní služieb je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľnú podmienku"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednania o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 ods. 2 a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Ide o plnenie, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa a ktoré bolo dojednané individuálne. Tento záver pritom vyplýva napr. aj odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoR/5/2016-14, kedy súd druhej inštancie vyslovil názor, že dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou poskytnutia úveru a predstavuje individuálne dojednanie zmluvných strán.

25. Podaním zo dňa 31.01.2018 žiadal žalobca pripustiť rozšírenie žaloby tak, že žiadal zaviazat žalovaného na zaplatenie sumy 2 091,29 Eur s prisl..

26. Uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 21Csp/79/2017-82 zo dňa 29.03.2018 bolo tomuto návrhu žalobcu vyhovené.

27. Súd vo veci vytýčil pojednávanie, kedy žalobca trval na podanom návrhu a jej dôvodoch. Právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe ako aj na doterajších písomných podaniach. Rozširuje argument o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu, že v zmluve je uvedená nesprávne celková výška spotrebiteľského úveru, keďže zo sumy 1 500,-Eur, ktorá je uvedená ako čiastka úveru, si veriteľ započítal odplatu za dohodu o poskytnutí služby 215,75,-Eur. V zmysle rozsudku Súdného dvora EÚ C377/14 z 21.04.2016 vo veci Radlinger, Radlingerová c/a FINWAY a.s. sa za spotrebiteľský úver považuje len suma reálne poskytnutá spotrebiteľovi. Z uvedeného dôvodu ako

aj ďalších skutočností popísaných v žalobe, keď sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré spočíva v plnení presahujúcom poskytnutý úver, teda sumu 1 284,20 Eur. Žiada zaviazat' žalovaného na zaplatenie 2 091,29 Eur s prísl. tak, ako bola rozšírená žaloba a ako bola aj pripustená zmena žaloby.

28. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, kedy doručenie predvolania mal vykázané a svoju neúčast' vopred ospravedlnil hospodárnosťou konania. Súd preto vykonal pojednávanie v neprítomnosti žalovaného.

29. Súd vykonal dokazovanie oboznámením s návrhom na začatie konania, zmluvou o úvere, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere, predsporovou výzvou, vyjadrením žalovaného, vyjadrením žalovaného, žiadosťou o poskytnutie úveru, vyjadrením žalobcu, zmluvou o úvere, zmluvnými dojednaniami, prehľadom splátok a uznesením o pripustení zmeny žaloby.

30. Dňa 11.11.2013 medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej zo strany žalovaného ako veriteľa bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1 500,- Eur. Splatnosť úveru bola dohodnutá na 42. mesačných splátok vo výške 80,37 Eur vrátane úrokov. V žiadosti o revolvingovom úvere je uvedená predpokladaná RPMN 70,01%, v údajoch o schválenom revolvingovom úvere RPMN uvedené nie je. Ročná úroková sadzba bola 70,01%, priemerná RPMN za úver 46,06%. V bode 6 zmluvy o revolvingovom úvere sú ďalej uvedené údaje, ktoré sa netýkajú úveru, ale revolvingu, ktorý mal byť poskytnutý v čiastke 790,84 Eur pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 70,21% tak, ako to vyplýva z listiny č. I. 55. Súčasťou zmluvy boli aj zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere. V bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere je uvedená "Dohoda o poskytnutí služby", na základe ktorej v zmysle bodu 8.1 žalobca sa zaviazal ako dlžník zaplatiť žalovanému ako veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur, b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,20 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru v zmysle bodu 8.4 bola splatná dňom uzavretia Dohody o poskytnutí služby.

31. Z listinného dôkazu predloženého žalovaným - prehľadu úhrad realizovaných z titulu uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX má súd preukázané, že žalobca splácal splátky poskytnutého úveru v 42. splátkach, kedy prvú splátku zaplatil 12.12.2013 a poslednú dňa 09.06.2017, pričom splátky 1. - 27. boli zaplatené vo výške 80,37 Eur, čo spolu činí 2 169,99 Eur, ďalej žalobca zaplatil 14x 39,63 Eur, spolu 554,82 Eur a 13x 40,74 Eur, spolu 529,62 Eur. Celkovo žalobca zaplatil 3 254,43 Eur (č.l. 62, 63).

32. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinný k 11.11.2013, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

33. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, účinného k 11.11.2013, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 Občianskeho zákonníka, účinného k 11.11.2013, § 53 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s

ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré:

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,
- l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
- m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
- n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
- o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
- p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,
- q) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva k nehnuteľnosti je pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné. Ak poskytne dodávateľ spotrebiteľovi plnenie a spotrebiteľ si ho neobjednal, nie je spotrebiteľ povinný plnenie vrátiť ani ho uschovať; vylúčené sú aj ďalšie nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi. Nevyžiadaným plnením je aj ďalšie opakujúce sa plnenie poskytnuté spotrebiteľovi na základe zmluvy uzavretej prostriedkami diaľkovej komunikácie, ak spotrebiteľ výslovne o takéto plnenie nepožiadaval. Ak dodávateľ nepreukáže opak, považuje sa opakujúce sa plnenie vždy za nevyžiadané.

35. Podľa § 9 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 zákona č. 129/2010 Z. z., účinného k 11.11.2013, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,

- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatváraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota

ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale v období a za podmienok ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v inej zmluve sa použijú na vytvorenie kapitálu, je veriteľ povinný zrozumiteľne a stručne uviesť, či použitie takto vytvoreného kapitálu zaručuje splatenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru čerpaného na jej základe. Amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona. Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo jej prílohách. Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona 18a) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

36. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., účinný k 11.11.2013, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

37. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3, 4, 5, zákona č. 129/2010 Z. z., účinného k 11.11.2013 ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov

zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.

38. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

39. Podľa § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

40. Podľa § 19 ods. d/ CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

41. Podľa § 41 CSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

42. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. Súd vykonal dokazovanie, kedy hodnotil všetky dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom mal súd preukázané nasledovné.

44. V prvom rade sa súd zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti súdu, ktorý vzniesol žalovaný a ku ktorej súd uvádza nasledovné: žalovaný namieta miestnu príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP, nakoľko vzťah medzi žalobcom a žalovaným podľa žalovaného nie je spotrebiteľským vzťahom. Ustanovenie § 19 písm. d) CSP hovorí, že popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Pojem spotrebiteľ je definovaný v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Za spotrebiteľskú zmluvu je považovaná každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvorí dodávateľ so spotrebiteľom. Obdobne je spotrebiteľ definovaný aj v zákone o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. kde ustanovenie § 2 písm. a) hovorí, že spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, či v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, kde je spotrebiteľ definovaný ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania. Vyššie citované zákonné ustanovenia teda jednoznačne upravujú v ktorých prípadoch sa určitý subjekt považuje za spotrebiteľa a ktoré zmluvné vzťahy sa považujú za spotrebiteľské vzťahy, pričom v prípade zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne ide o spotrebiteľský vzťah. Bezodôvodné obohatenie ako také síce je samostatným inštitútom, avšak jeho vznik a celkové posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu vyplýva zo spotrebiteľského charakteru zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Spotrebiteľský charakter tohto sporu teda zostáva zachovaný v celom rozsahu, keďže bezodôvodné obohatenie je posudzované len ako dôsledok porušenia povinností žalovaného vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy a je dôvodom spotrebiteľského charakteru vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Miestna príslušnosť Okresného súdu Lučenec bola určená podľa § 19 písm. d/ Civilného sporového poriadku. Z uvedených dôvodov preto námietka žalovaného čo sa týka miestnej príslušnosti Okresného súdu Lučenec, je nedôvodná a súd na ňu v zmysle § 42 Civilného sporového poriadku neprihliadol.

45. V ďalšom súd podrobil preskúmaniu zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu dňa 11.11.2013 označenú ako Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Uvedená zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou, preto sa na ňu vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľských úveroch.

46. Medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere dňa 11.11.2013, kde na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie úveru bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 1 500,- Eur, pričom z bodu 6 zmluvy je zrejmé, že žalobcovi mala byť poskytnutá čiastka úveru 1 500,- Eur (úverový limit), ako aj poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 Eur.

47. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v zmysle písm. k/ termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

48. Čo sa týka náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedená v "Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi" ako aj dátum splatnosti poslednej splátky úveru, čo vyplýva z tvrdenia žalovaného, avšak táto listina k žalobe pripojená nebola zo strany žiadnej zo sporových strán. Podstatné však je to, že v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená len výška a počet splátok, a to 80,37 Eur mesačne v počte splátok 42. Aj keď z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že považuje "Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi" za súčasť zmluvy, súd s týmto právnym názorom nemôže súhlasiť. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemožno považovať za súčasť zmluvy, pretože táto listina musí byť podpísaná dlžníkom - žalobcom, kedy oznámenie je len jednostranný právny úkon vyhotovený žalovaným. Súd pritom poukazuje na ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý presne uvádza, ktoré náležitosti má mať písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi teda ako jednostranný právny úkon nie je zmluvou, ale tak, ako to vyjadruje jeho názov a vyplýva to aj z vyjadrenia žalovaného, sa jedná o oznámenie, ktoré následne po uzavretí zmluvy žalovaný ako veriteľ zaslal žalobcovi. Súd mal za to, že podmienka uvedená v § 9 ods. 1, 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., čo sa týka doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v preskúmanej veci nebola splnená, nakoľko v písomnom vyhotovení zmluvy o revolvingovom úvere sa uvedený údaj nenachádza.

49. Súd tiež uvádza, že v bode 6 zmluvy (údaje o schválenom revolvingovom úvere) absentuje údaj o RPMN za úver. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy 11.11.2013 zmluva o úvere podľa písmena j) musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kedy sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Podrobnosti sú rozpísané v § 19 cit. zák., ktorý aj v prípade revolvingových úverov stanovuje povinnosť uvádzať v zmluvách o úvere výšku RPMN a tiež uvádza spôsob jeho výpočtu aj s odkazom na prílohu č. 2 zákona. Z uvedeného dôvodu pre absenciu RPMN sa na úver hľadí ako na bezúročný a bez poplatkov.

50. Žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere taktiež namietal výšku úrokovej sadzby, ktorá bola 70,01% z poskytnutého úveru. V tejto súvislosti ako dôkaz poukázal na verejne prístupnú internetovú stránku Národnej banky Slovenska, s ktorou sa súd oboznámil. Na uvedenej internetovej stránke sa nachádza aj dokument Priemerné úrokové miery z úverov poskytnuté v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody za rok 2013), kedy súd zistil, že priemerná úroková miera pre domácnosti (spotrebiteľské a ostatné úvery) s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov, sa pohybovali pri úrokovej sadzbe v posudzovanom období, t.j. november 2013 11,27%. Z uvedeného je zrejmé, že výška úrokovej sadzby, ktorú určil žalovaný ako veriteľ, bol v danom prípade viac ako šesťnásobne vyšší, čo je v rozpore s dobrými mravmi, a preto zmluva v tejto časti je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. O takýto stav ide vtedy, ak dohodnuté úroky výrazne presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Súd preto s prihliadnutím na výšku úrokovej sadzby použitú žalovaným považoval pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,01% za úžernícku, ktorá nemôže požívať súdnu ochranu, a preto je nutné ju vyhodnotiť ako neprijateľnú, ktorá odporuje dobrým mravom. Obdobný právny názor čo sa

týka žalovaného ako veriteľa a výšky úrokovej sadzby vyslovil aj Okresný súd Nitra v rozhodnutí spisová značka 7C/126/2014, Krajský súd Prešov spisová značka 17Co/296/2015.

51. K námietke žalobcu, že v zmluve nie je uvedená výška splátok istiny, úrokov a poplatkov, súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15 Home Credit - Klára Bíróová, v zmysle ktorého zmluva nemusí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V prípade záujmu spotrebiteľa tak, ako to uvádza aj vyššie citovaný rozsudok Súdneho dvora, žalobca ako dlžník mal právo vyžiadať si amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z.. V zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora spotrebiteľská zmluva teda nemusí obsahovať náležitosti týkajúce sa uvádzania počtu výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z.. Takáto požiadavka, akú uplatnil žalobca, by mala reálne a praktické opodstatnenie vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti v rôznych počtoch splátok a pod., čo však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi stranami sporu. Preto súd na túto námietku neprihliadol.

52. Čo sa týka bodu 8 zmluvy o revolvingovom úvere označenom ako "dohoda o poskytnutí služby" uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, súd túto vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Na základe tejto dohody žalovaný umožnil žalobcovi v budúcnosti odložiť splatnosť 3 splátok úveru - za túto službu si žalobca žiadal odplatu vo výške 215,75 Eur teda takmer 15% z celkovej výšky poskytnutého úveru. Následne ešte žalovaný v rámci zmluvy určil započítanie poplatku vo výške 215,75 Eur uvedeného v dohode o poskytnutí služby k poskytnutej sume úveru, a teda žalobcovi bola skutočne poskytnutá výška úveru podstatne nižšia, ako je uvedené v zmluve). Takýto postup sa považuje za umelé znižovanie celkovej odplaty úveru - žalobca musel už pri poskytnutí úveru zaplatiť poplatok za poskytnutú službu a o túto čiastku sa mu znížil skutočne poskytnutý úver. Spotrebiteľovi teda boli na základe dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Dohoda o poskytnutí služby uzatvorenej v bode 8 zmluvy bola už súdom vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku (Okresný súd Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013 zo dňa 09.01.2014 určil: " za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti vyhodnotil dohodu o poskytnutí služby v zmysle časti 8. zmluvy, a to osobitne čo sa týka tam dohodnutého poplatku vo výške 147,88 Eur). Obdobný právny názor zaujal aj Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku spisová značka 15Co/39/2016 zo dňa 24.02.2016. Pokiaľ ide o formu dojednania dohody o poskytnutí služby, súd konštatuje, že samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu, nemal možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V zmluve o revolvingovom úvere v článku 8 je upravená "dohoda o poskytnutí služby". Už len samotné zakotvenie v rámci formulárovej zmluvy nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že nejde zo strany spotrebiteľa o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienil žalobca, resp. že žalobca mal možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše, alebo nepodpíše, ak chcel, aby mu bol zo strany žalovaného poskytnutý úver. Zmluvné dojednanie v bode 8 tejto úverovej zmluvy nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale naopak tak, že za službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 Eur. Mesačná splátka je vo výške 80,37 Eur. Za odklad troch splátok, t. j. splátok vo výške 241,11 Eur, by mal žalovaný ako spotrebiteľ podľa dojednania vopred, t. j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok vo výške takmer dosahujúcej samotný súčet odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná. Zároveň je zrejmé, že žalovaný si uplatňoval finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dané, resp. o ktoré nemusel v priebehu splácania úveru prejavíť záujem, pričom išlo o zmluvnú podmienku, ktorá slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa.

53. V súvislosti s tým, čo bolo uvedené v bode 52, že žalobcovi v skutočnosti nebola vyplatená suma 1500,-Eur, lebo žalovaný si okamžite odpočítal poplatok v sume 215,75 Eur, a teda žalobcovi bola

vyplatená len suma 1284,25 Eur, malo za následok nesprávny výpočet RPMN ku škode spotrebiteľa. RPMN bolo totiž vypočítané zo sumy 1500,-Eur, hoci malo byť vypočítané zo skutočnej poskytnutej sumy 1 284,25. Preto aj z tohto dôvodu je nutné na úver hľadieť ako na bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) Zák. č. 129/2010 Z. z..

54. Zo strany žalovaného bola vznesená bez bližšej konkretizácie aj námietka premlčania uplatneného práva zo strany žalobcu. V zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ako je zrejmé z listinného dôkazu, ktorý sa nachádza v súdnom spise, a ktorý bol predložený zo strany žalovaného (č. I. 62, 63 spisu), žalobca z titulu poskytnutého úveru zaplatil žalovanému 42 splátkami po 80,37 Eur sumu 3 254,43 Eur, posledná splátka je zo dňa 09.06.2017. Nakoľko žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1 500,-Eur za situácie, že spotrebiteľská zmluva nemá predpísané náležitosti a hľadí sa na ňu ako na bezúročnú a bez poplatkov platí, že pri splácaní splátok po 80,37 Eur, kedy prvá splátka bola zaplatená 12.12.2013, je zrejmé, že žalovaný splatil poskytnutý úver 1 500,-Eur splátkou č. 19, nakoľko touto splátkou došlo k zaplateniu sumy vo výške 1 527,03 Eur (80,37 Eur x 19 splátok). Splátka č. 19 bola zaplatená 10.07.2015, pričom časť tejto splátky tvorí už bezdôvodné obohatenia, ktoré žalobca uplatňuje. Z tohto vyplýva, že trojročná objektívna lehota by začala plynúť 11.07.2015 a uplynula by 11.07.2018, kedy však žaloba bola na súd podaná ešte 15.03.2017, teda pred uplynutím objektívnej premlčacej lehoty. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie, sa žalobca dozvedel od svojho právneho zástupcu, ktorý prevzal zastupovanie v konaní v zmysle plnej moci 12.08.2016, teda ani subjektívna premlčacia lehota neuplynula. Táto by neuplynula ani v prípade, keby subjektívna premlčacia lehota začala plynúť s platnosťou splátky č. 19 a to 10.07.2015 a keby sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel už uvedeného dňa. Súd pritom poukazuje na rozpis úhrady z úveru (č. I. 62, 63) v zmysle prehľadu platieb predloženého žalovaným. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti námietka premlčania vznesená zo strany žalovaného, je nedôvodná.

55. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že sa na spotrebiteľský úver uzavretý medzi žalobcom a žalovaným sa hľadí ako na úver bezúročný a bez poplatkov a to v zmysle zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. tak, ako súd uviedol a zdôvodnil vyššie (body 48, 49), nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 odsek 2 písm. f) a j) cit. zák. a je nesprávny uvedená výška RPMN ku škode spotrebiteľa. Taktiež zmluva v časti úroku vo výške 70,01% z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom, a preto v zmysle § 39 OZ je absolútne neplatná. Z uvedeného na strane žalovaného vzniklo v zmysle § 451 OZ bezdôvodné obohatenie ako následok zaplatenia sumy 215,75 Eur titulom "dohody o poskytnutí služby" uzatvorenej v bode 8, nakoľko táto bola vyhodnotená súdom ako neprijateľná podmienka, preto je neplatná. Z uvedených dôvodov je žalovaný povinný bezdôvodné obohatenie vydať.

56. Medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že z poskytnutého úveru 1 500,-Eur žalovaný obdržal 1 284,25 Eur (č. I. 81) zaplatil sumu 3 254,43 Eur (č. I. 62).

57. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd žalobe ako dôvodnej vyhovel a žalobcovi priznal bezdôvodné obohatenie v rozdiel zaplatenej čiastky úveru a poskytnutej čiastky úveru vo výške 1 970,18 Eur.

58. Nakoľko žalobca žiadal o zaplatenie sumy 2 091,29 Eur, súd žalobu čo do zvyšku uplatneného nároku v sume 121,11 Eur zamietol.

59. Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

60. Súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5% ročne , a to počnúc odo dňa 26.10.2016 do zaplattenia z dôvodu že žalobca preukázal, že predžalobnou výzvou zo dňa 13.05.2016 sa obrátil na žalovaného, avšak žalovaný listom zo dňa 26.10.2016 oznámil negatívne stanovisko v predmetnej veci, a preto najneskôr tento deň sa žalovaný dozvedel, že je povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Súd podotýka, že počiatok omeškania zo strany žalovaného ani namietaný nebol.

61. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

62. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. V prejednanej veci mal žalobca úspech vo výške 94,20% a žalovaný 5,80%. Čistý úspech žalobcu je vo výške 88,40%. Preto súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť náhradu trov konania vo výške 88,40%. O výške náhrady trov po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník samostatné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.